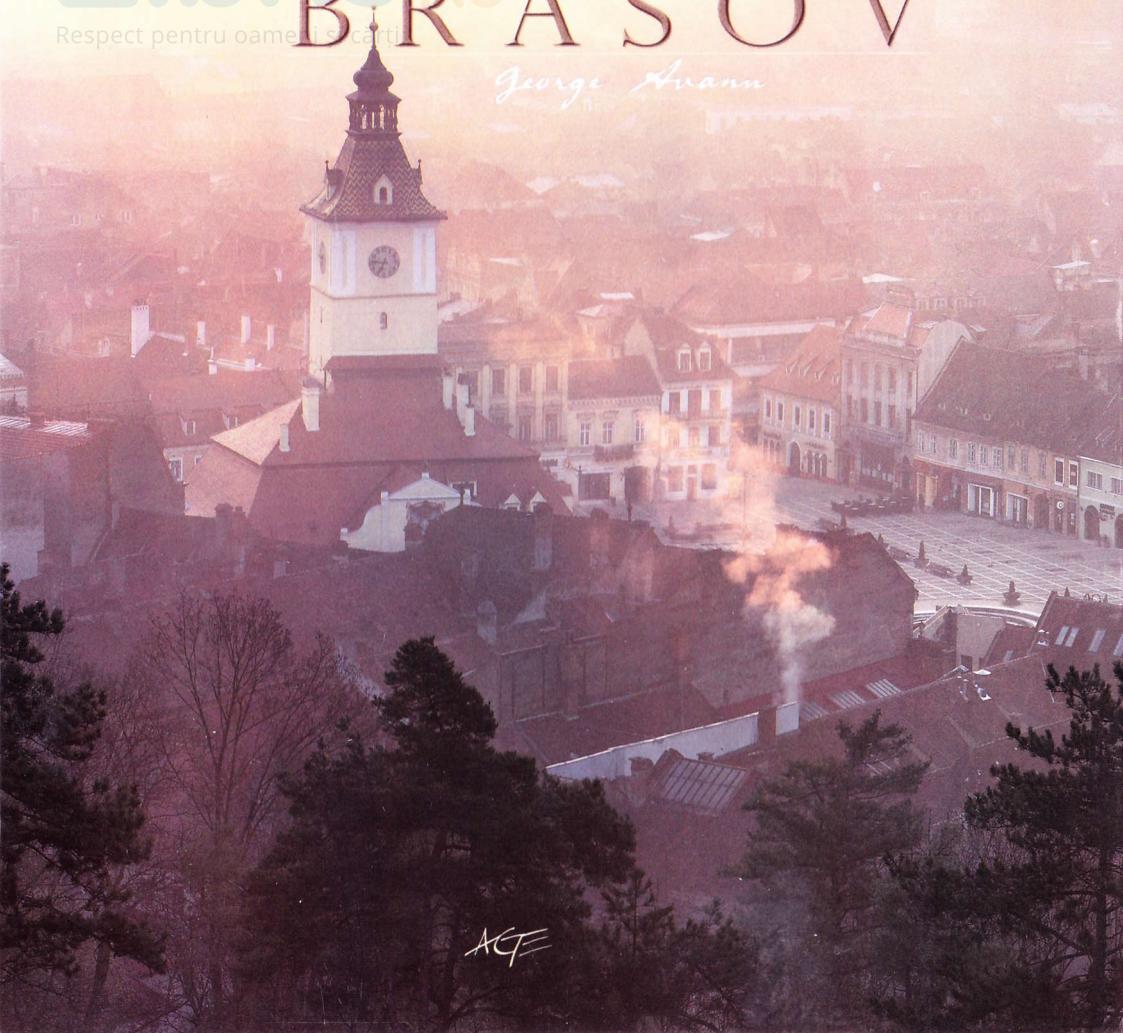

Libris
Respect pentru oameni și cărți

B R A S O V

George Avană

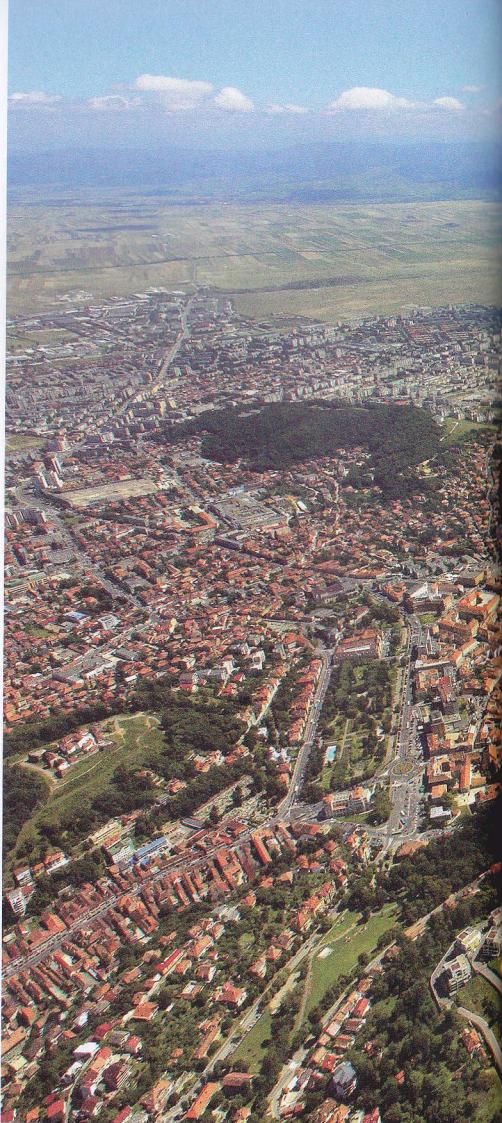
ACE

Brașovul - orașul despre care ai putea spune, după ce te-a vrăjit cu tainele sale, că nu-i lipsește nimic; și astă oricum l-aî privi și indiferent de ce ai fi vrut să afli. Pădurile ce-l încing ca un brâu, umbresc zidurile întrerupte din loc în loc de bastioanele breslelor din burgul de odinioară.

Pașii călătorului, sfârșesc neapărat în piața din jurul Casei Sfatului - Piața Sfatului, în triunghiul celor trei străzi centrale care, împreună cu Biserica Neagră, formează centrul istoric al orașului. Ghemuit sub Tâmpa, burgul vechi de sute de ani, adăpostește sub zidurile sale, casele masive de piatră, acoperite cu valuri de tiglă roșie, îngrämadite unele înaltele, dând parcă și aerului, izul altor timpuri, imemorabile. Dincolo de ziduri, o potecă serpuiște spre Tâmpa (940 m altitudine), acolo unde se află Brașovia, fortificație ridicată înainte de 1211 și dărămată în 1453, când lanchu de Hunedoara, permite brașovenilor să-și ridice zidurile de apărare - ca răsplătă pentru ajutorul primit de la ei în luptă - învoindu-i totodată să dărâme cetatea și să-i ia piatra.

De pe Tâmpa, Brașovul pare un râu ajuns la vârsare, ce pornește din Schel, printr-o vale îngustă, îngroșându-se din ce în ce mai mult spre Țara Bârsei, de unde se împrăștie în toată voia sa. Burgul pare un pinten apăsat în poalele Tâmpel, cu Piața Sfatului ce chemă străzile înguste și lungi, la întâlnire cu turnul Bisericii Negre, înfăpt în cer, cu bastioanele masive ce-și fac loc între zidurile vechi, martore atâtore povești nerostite.

Descoperirile arheologice atestă

Libris .ro

Respect pentru oameni și cărți

continuitatea vieții omenești pe teritoriul orașului începând încă din epoca bronzului. Cel mai vechi semn din alte timpuri, descoperit chiar în centrul orașului este un sarcofag de aproximativ 3-4 mii de ani, aflat acum în Muzeul Județean.

Urme dacice (ceramică pictată, obiecte luate în fir, podoabe) au fost dezgropate în oraș, așezările dacilor fiind atestate în Valea Răcădăului și la Pietrele lui Solomon.

Prima așezare a fost, din punct de vedere arheologic, pe dealul Coasta, în incinta vechiului cartier românesc Schei. Orașul pare a fi fost întemeiat între 1188 și 1203, în jurul celui mai vechi monument arhitectonic, biserică Sfântul Bartolomeu. Procesul de colonizare a Țării Bârsei cu populație germanică din regiunea Flandrei și Mosellei, adusă de pe Rinul de mijloc și instalată la început în regiunea Sibiului, extinsă ulterior în toată Țara Bârsei, contribuie la dezvoltarea orașului. Aflat la întretăierea drumurilor dintre nordul și sudul Carpațiilor, adevărate axe comerciale între Occident și Orient, producția de brașă și circulația mărfurilor prin trecătorile Buzău, Bran, Brătocea și Oituz se dezvoltă cu rapiditate.

Existența Țării Românești ca stat, transformă Brașovul într-un mare oraș medieval. În 1358 Alexandru Voievod le dă brașovenilor privilegiul de a trece liber prin Țara Românească, iar în 1364, regele Ludovic acordă orașului dreptul de a ține iarmaroc. În 1368 Vlaicu Vodă încheie primul acord comercial cu brașovenii, dându-le dezlegarea domnească de a face comerț pe tot cuprinsul țării. Acordul reprezintă începutul unor legături multiple ale orașului cu Țara Românească, aceasta din urmă având în comerțul cu Oriental rolul de țară de tranzit. Sosii în Brașov, negustorii străini ajunseră să fie siliți prin lege să-și vândă mărfurile brașovenilor, care, revânzandu-le, puteau

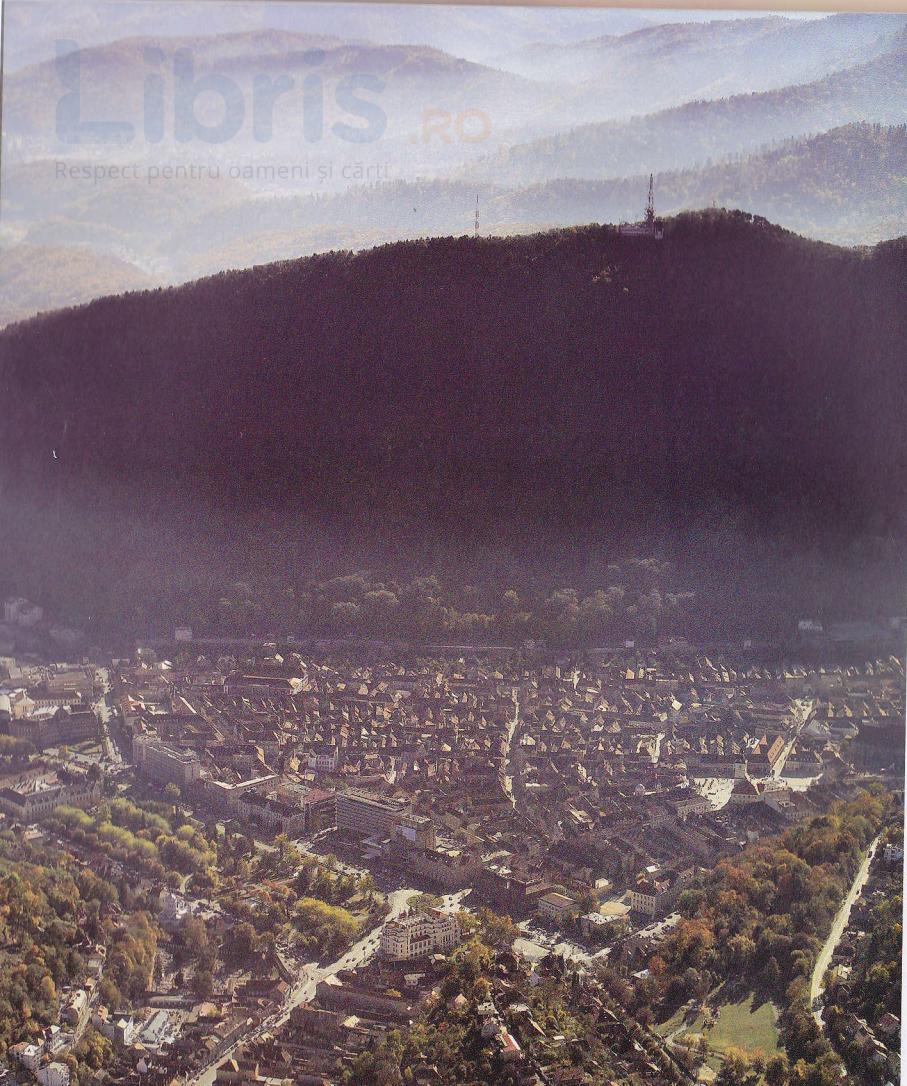
întreține ei însuși legături comerciale cu țările Orientului.

Aduși inițial ca zid de apărare împotriva invaziilor, sașii s-au retras pe Tâmpa. Îmbogățindu-se, orașul crește neîncetat, iar ei se mută la poalele muntelui, între Tâmpa și dealurile Straja (Warthe) și Cetățuia, înconjurându-se cu ziduri puternice în secolele XV-XVI. Au fost câteva bastioane, turnuri de observație pe Warthe și pe Cetățuia și 5 porți, ultima ridicată în secolul al XVIII-lea. Astăzi se mai păstrează bastioanele Țesătorilor și Fierarilor, numite așa după breslele cărora le aparțineau și care erau datoare să le apere, Turnul Alb și Turnul Negru. De nenumărate ori zidurile s-au arătat de netrecut, ferind pe brașoveni și pe oaspeții lor de furia turcilor sau a altora. Numai în 1689 ele au fost neputincioase, declinându-și pentru prima dată invincibilitatea în fața tunurilor austriece, ajunse în Brașov după ce cuceriseră toată Transilvania. Sfatul orașului, vrând să capituzeze și să deschidă portile, s-a lovit de împotrivirea micilor meseriași care au rezistat 15 zile asediului, fiind pedepsiti de austrieci cu arderea orașului. Incendiul a provocat pagube uriașe, Brașovul refăcându-se foarte greu, de-a lungul a peste o sută de ani. De atunci s-a și numit Biserică Neagră astfel.

În inima orașului se înalță Casa Sfatului, numită așa pentru că de-a lungul secolelor în ea s-au întrunit cei 100 de cetăteni care cărmuiau orașul. Arsă în 1689, Casa Sfatului este restaurată în stil baroc tipic, stil menținut până azi. Din anul 1949 ea devine muzeu, adăpostind la etaj o bogată colecție de pictură românească, iar la parter Muzeul Județean de Istorie, cu numeroase piese de arheologie, documente și obiecte din trecutul istoric al orașului. În apropierea Casei Sfatului, înaltă și masivă, Biserică Neagră domină prin monumentalitate casele din jur, fiind cea mai mare

Biserica Neagră
Die Schwarze Kirche
The Black Church

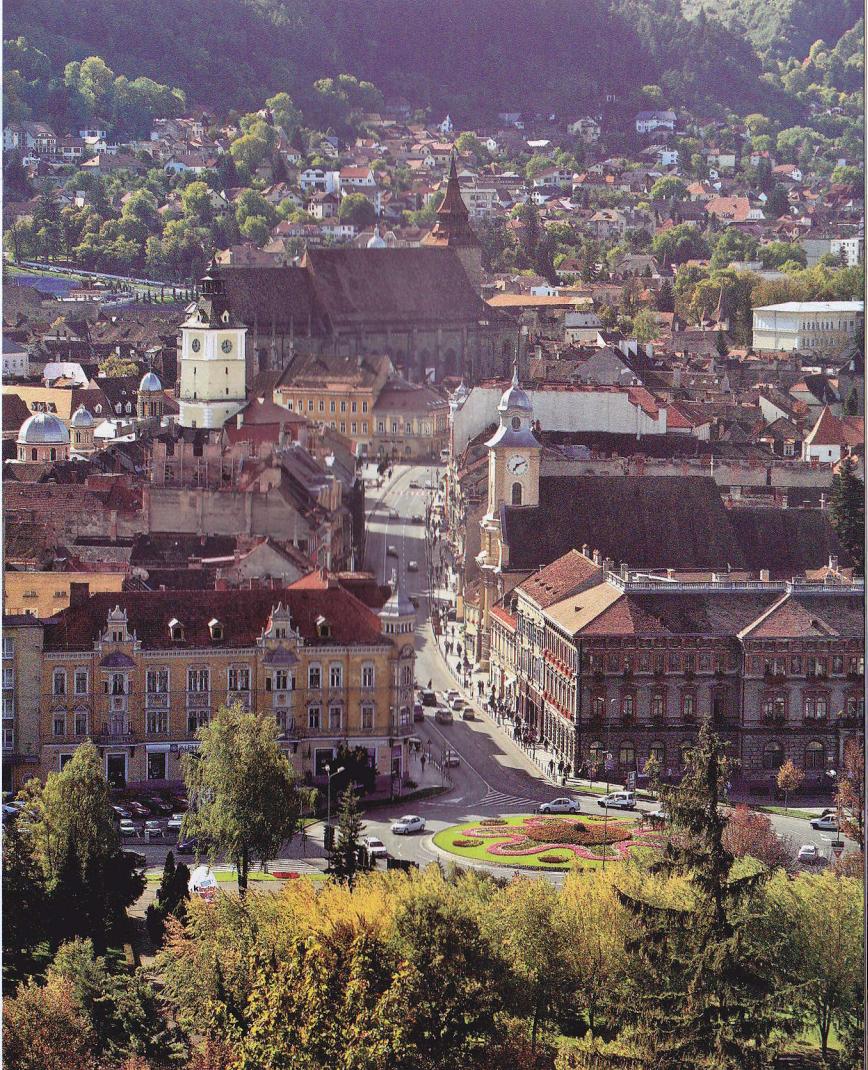
libris .ro

Respect pentru oameni și cărti

Vedere aeriană.
Luftansicht.
Air view.

Lib

Respect pentru oameni

Die Schwarze Kirche ist eines der repräsentativsten Denkmäler gotischer Architektur des XIV. und XV. Jahrhunderts in Rumänien. Mit einer Länge von 89 m, einer Breite von 38 m, einer Außenhöhe von 40 m und einem 65 m hohen Turm gilt sie als die größte Kirche in Rumänien. Bei ihrer Fertigstellung erhielt sie die Bezeichnung „größte Kirche zwischen Wien und Konstantinopel“. Sie steht auf dem Grund einer romanischen Kirche aus dem XII. Jahrhundert, die 1241 während des Tatareneinfalls zerstört wurde.

Der Bau der heutigen Kirche begann im Jahr 1433, als Kronstadt die bedeutendste Handels- und Industriestadt an der Grenze Siebenbürgens zur Walachei war. Das Jahr 1477 wird als Abschlussjahr der Bauarbeiten betrachtet. Die Kirche, ursprünglich römisch-katholisch, war der hl. Maria gewidmet, was aus einem Marien-Fresko unter dem südlichen Eingangsportal hervorgeht. Mitte des XVI. Jahrhunderts drang die Reformation nach Siebenbürgen vor und breitete sich aus dank des Humanisten und Pädagogen Johannes Honterus (1498 – 1549). 1542 wurde in der Schwarzen Kirche der erste evangelisch-lutherische Gottesdienst gefeiert. Der große Brand vom 21. April 1689 hatte auch die Stadtpfarrkirche erfasst und das Dach sowie das Gestühl zerstört. Seitdem wurde die vom Rauch geschwärzte Ruine „schwarze Kirche“ genannt. Die Renovierungsarbeiten verliehen dem Innenraum ein barockes Aussehen. In den Jahren 1836 bis 1839 baute die Berliner Orgelbaufirma Buchholz auf der Westempore eine große Orgel auf mit über 4000 Pfeifen. Sie wurde am 17. April 1839 eingeweiht mit Carl August Buchholz als Organist. In den Jahren 1865 und 1866 errichtet die Wiener Firma Schönhaler den neugotischen Altar nach den Entwürfen des Ingenieurs Peter Bartesch. 1898 wird die Statue Honterus' vor dem Südturm aufgestellt zum Gedenken an den siebenbürgischen Reformator. Die Schwarze Kirche besitzt die umfangreichste Sammlung orientalischer Teppiche aus Europa, die aus dem XV. und XVI. Jahrhundert stammen. Der Innenraum der Kirche wird von der Farbenpracht der 110 ausgestellten orientalischen Teppiche geprägt.